

Ressò

novembre 19

Doneu-nos aquesta fe, que fa canviar el món i el nostre cor pel camí del servei humil i amagat que dona el primer lloc als altres, ja que hem vingut a servir i no a ser servits

vidaCreixent

MOVIMENT CRISTIÀ
DE GENT GRAN

Companys de ruta

El segon capítol del temari d'enguany ens parla de la missió. Com diu el nostre himne “donar al món el goig i la certesa que és font d'alegria el creure i l'estimar” Som “companys de ruta”. Els diversos títols que van formant aquest capítol son molt suggeridors: “mirat i valorar el que visc i el que he viscut”, “la meua vida empeltada en la fe d'una vida creixent”, “un company de ruta per a la vellesa”... L'autor no parla des d'un coneixement teòric sinó vivencial. D'alguna forma ens està convidant a “fer-nos grans” i a saber-ho acceptar, i no com un mal sinó com una oportunitat...

Vivim en un món que privilegia la joventut. Tot ho podem fer, tot està al nostre abast si ens esforcem. Una societat un pèl interessada, productiva, activa... Però tard o d'hora ens trobem que això no és del tot cert. Tard o d'hora ens adonem de les nostres limitacions. Tots tenim les nostres coses i, a mesura que ens anem fent grans, prenem consciència de les nostres limitacions. Com ho entomem? Ho acceptem de forma esperançada o ho fem amb resignació. A voltes ens surt un “què hi farem?” un xic lacònic. Però la resignació no és cristiana. El que és propi dels cristians és l'esperança, no l'actitud dels “braços caiguts”.

La nostra fe ens ha d'empènyer a viure i transmetre aquesta esperança arreu. Aquesta ha de ser la nostra vida i la nostra missió.

Xavier Moretó, Consiliari de Vida Creixent de Barcelona

© Vida Creixent
C/València 218, 1r 2a Esquerra, Barcelona
08011 Barcelona
Tel. 93 412 21 20
info@vidacreixent.org
www.vidacreixent.org
Secretaria: Tardes d'17:00 a 19:00 h

Text de la fotografia de portada: Companys de ruta

Dipòsit legal: B. 8.204-2007
Disseny: Dfinis Design
Maquetació: David Albarracín

Comunicat

Les abadesses i priores dels monestirs femenins catalans de Sant Pere de les Puel·les, Sant Daniel de Girona, Sant Benet de Montserrat, Santa Maria de Vallbona de les Monges i Santa Maria de Valldonzella expressem la nostra tristor i el nostre rebuig per la sentència.

Demanem que es respecti la veritat, es treballi pel diàleg i es cerqui sempre la pau.

Expressem el nostre suport a les persones empresonades i a les seves famílies, i a la defensa pacífica de la llibertat i la justícia.

Esperança Atarés, Assumpció Pifarré, M. del Mar Albajar, Anna M. Camprubí i Núria Illas

Espai de reflexió i pregària

Lluc 10,13-16

Jesús va dir: “Qui us escolta a vosaltres, m’escolta a mi. Qui no fa cas de vosaltres, no fa cas de mi, i qui no fa cas de mi, no fa cas del qui m’ha enviat.

Alguns pensaments sobre el passatge d’avui Sant Francesc d’Assís, el sant que el Bisbe de Roma ha adoptat, tot i la seva educació i formació ignasianes, com a referents de la seva vida i de la vida de l’Església. La qual cosa ens fa pensar que els dos carismes s’assemblen força, en especial en aquelles actituds fonamentals: la pobresa, la senzillesa i cordialitat de vida.

L’Evangeli segueix exhortant als deixebles que “surten” de si mateixos per evangelitzar el món. I aquesta vegada ho fan amb un pensament d’enorme gruix: “el qui us escolta, m’escolta a mi; i el que m’escolta a mi, escolta el qui m’ha enviat, el Pare del Cel.” Per tant sembla que hi hagi una “via directa” entre la nostra predicació i la de Jesús. Això només serà veritat si hi conformem tota la nostra vida. És a dir: “si parlem d’allò que creiem; si vivim allò que prediquem, i si som capaços de donar la vida per allò que estimem.” Quan el cap, el cor, la boca i les mans van alhora en la nostra tasca evangelitzadora, reflectim la missió del mateix Jesús. Quanta interiorització! Quanta transparència de vida! Quanta sinceritat de consciència! Quanta pregària traduïda en acció! I quanta acció convertida en pregària!

És el que ens passa quan veiem una persona d’una sola peça, coherent, sincera i sense engany en els seus ulls i paraules. D’alguna manera ho veiem en la figura del Papa Francesc, que sospira per una Església molt més pobre, en la qual l’única riquesa sigui la de la Paraula de Jesús, el seu Evangeli, els signes d’una vida més “normal”, com la de tanta gent que torna a mirar Roma com una llum per als seus ulls, sense cataractes, amb la lluminositat dels signes senzills!

Francesc Roma sj

XXXVI Assemblea Diocesana

[26/10, 15:24] *Montserrat Sauret:*
Aquest matí 26 d'octubre 2019
XXXVI Assemblea diocesana de
Vida Creixent, moviment cristià
de gent gran a la parròquia de
Sant Isidor de Barcelona.

En arribar persones conegudes,
petons i abraçades. Llibret en mà
hem començat cantant (cantar
és pregar dues vegades oi?)
Després lectura de l'evangeli
(Mt 4 ,1-12) (oooh!!! les
Benaurances) Tot seguit lectura
de la Memòria d'activitats curs
2018-2019. Tothom escoltant o
seguint llibrets en mà. (Quantes i
quantes coses positives s'han fet
durant aquest curs: publicacions,
projectes etc. Em sento
contenta de formar part de Vida

Creixent i de mica en mica m'he emocionat i he notat llàgrimes
avall en escoltar les paraules del P. Josep Codina Farrés perquè
ens han repartit un dossier titulat : "ACOLLIR LES RIQUESES
DE LA VELLESA I POSAR-LES AL SERVEI D'UNA VIDA QUE
POT ANAR CREIXENT").

La seva dolça veu i l'explicació del primer dibuix ha sigut
magistral: Amb el dibuix ja diu tot lo del temari. El cas es que hem
viscut un present autèntic. Acters a dalt de l'escenari plens d'amor
i responsabilitat tant en celebració de L'Eucaristia , lectures,
pregàries i sobretot recordant i demanant al Senyor, Déu ,Pare
Nostre, pels nostres estimats Sergi i Montse, com autèntica fusió,
diguem-ne dels espectadors, ha fet un acte ple de L'Esperit Sant
per continuar junts endavant.

XXXVI Assemblea Diocesana

XXXVI Assemblea Diocesana

L'antídoto contra la violència és la paraula

Per El Bon Pastor. Dc, a El Bon Pastor

Aquests dies Catalunya viu trasbalsada per una sentència que no ha deixat indiferent ningú. Les reaccions han arribat sobretot, i de forma multitudinària, per la via de la protesta social pacífica, però també hi ha hagut una violència desfermada, sobretot a càrrec de grups de persones joves, que l'han presa com a bandera. Des de fa dos anys, a foc lent, s'ha anat coent una creixent tensió social i política que ha desembocat en la complexa i difícil situació on ara ens trobem. Tot plegat ha posat en evidència que la via judicial està esgotada i que queda, com a únic recurs, la via política: una taula de diàleg entre els governs català i espanyol. Allò que ja se sabia des de bon començament, ha quedat confirmat. No hi ha alternativa a la negociació. Cal que torni la paraula.

La violència afecta tothom, sacseja el conjunt del cos social, ens vulnera a tots i a totes. Ningú no queda immune davant la violència que veu, fa o rep. Per això, no hi ha dos tipus

de violències, la inadmissible i la que es pot justificar com si fos inevitable. No hi ha una violència dels «dolents» i una violència dels «bons». La violència sempre és un mal objectiu i, per tant, en cap cas admet una justificació. Si se la justifica o se la tolera, es dona entrada a la hidra de set caps, un càncer que tendeix a estendre's i a ocupar nous espais. Dir, per exemple, que la violència és una «forma d'expressió» equival a posar-la al mateix nivell de la paraula. I precisament la violència és el contrari de la paraula. Una societat es clivella quan se li inoculen sentiments de ressentiment, de rancor i d'odi, la qual cosa porta a conductes i paraules violentes.

Si això arriba, l'esperit crític de la persona en relació als propis comportaments es dilueix. Les idees, socials, polítiques i econòmiques dominen talment el pensament i el desig, que passen a ser un absolut que s'imposa de manera acrítica. Es fon de mica en mica la reflexió sobre els propis actes, i desapareix la valoració moral dels comportaments que un té.

Es produeix un buidat ètic: tot s'hi val per a aconseguir les finalitats desitjades. En aquest marc la violència es converteix en una «solució», que alguns consideren l'única possible. Llavors no queda espai per a una de les virtuts morals més necessàries: el domini d'un mateix. Quan els ulls queden encegats, només es veu allò que es vol veure.

A més de la violència interior i exterior, hi ha la violència verbal o gestual, que és la precursora de l'acció violenta. Allò que es diu crea realitat, no és una simple convenció lingüística. Per això l'insult no és mai intranscendent, el menyspreu o l'escarni, la prepotència o la humiliació aleatòria de l'altre són com punyals que es claven. La desqualificació de l'altre conté una alta dosi de violència —a la

qual pots acabar acostumant-hi, sense ser conscient de la seva gravetat. En conseqüència, els responsables polítics i els mitjans de comunicació tenen una responsabilitat afegida, ja que són fonts d'informació dels ciutadans i contribueixen a crear opinió. Si, des de les tribunes públiques s'atia l'enfrontament entre persones, si es criminalitzen pobles o grups socials, llavors es contribueix a destruir el projecte de viure junts.

Ras i curt, la resposta a la violència passa per la paraula, una paraula veraç, no contaminada, capaç de construir i no de destruir, de plantar i no d'arrencar, d'apropar i no d'allunyar. La paraula és l'antídot, l'únic, capaç de vèncer la violència.

Per Armand Puig i Tàrrach

Aturar-se. Cicle C. No feia la mida

I el toro el va agafar!

Avui tots hi cabem. Ningú no fa la mida. Tots estem retratats en aquell personatge. Era un símbol. Era del mateix poble, però havia renegat dels seus. Estava al servei del poder despòtic de l'ocupant, Roma. Era recaptador d'impostos, i ric. Però era petit d'estatura. No feia la mida, i -cosa estranya- volia veure Jesús! Tots dos es buscaven. Jesús li buscava les pessigolles. Zaqueu només volia veure'l. Tan sols això. No volia demanar res. Es creia indigne. Però en el fons del cor, sentia un impuls joios. I s'enfilà a una figuera per tal de veure'l, (la misèria cercava la misericòrdia).

I Jesús alçà els ulls i li digué: "Zaqueu, baixa de pressa, que avui m'he de quedar a casa teva". I el toro l'atrapà!

I la festa va encetar-se malgrat la protesta dels purs segons la llei. L'èxit de la trobada. Zaqueu volia veure i va córrer, i va obrir les portes. La trobada amb Jesús mai no deixa indiferent: o amb Ell o contra Ell.

Heus ací el model de la nostra conversió: Sant Zaqueu (que no és als altars). Ell no va ensenyar al seu invitat ni els seus quadres de valor, ni les joies ni l'últim model de cavall de raça... El miracle per a ser sant és repartir el que es té i tornar quatre vegades més del que s'havia robat.

Sortim, correm, pugem, mirem, i compartim! Aquestes són les proves olímpiques per arribar a ser fills de Déu: tot uns sants!

Mn. Pere -diaca

Al començament de curs he trobat aquest poema que, potser, us faci somriure i pensar, com a mi. I com tinc per segur que gairebé tots i totes teniu nets adolescents o joves, estudiants ... us ho brindo.

No saben fer ni una arrel quadrada,
però et diuen, amb suficiència:
“Déu i la raó són incompatibles”

I tu, que saps quant de silenci hi pot haver en els nombres,
i també quant de foc i quanta llum i quanta revelació
-perquè has omplert amb ells una part tan gran de la teva vida-,
no pots evitar somriure.

La raó més pura a què tenim accés,
¿en què nega una Raó més alta?
Si generació rere generació corroborem
que en el món hi ha molt més del que sabíem,
¿per què et diuen, alguns, que la Raó s'atura en la nostra raó,
que l'Esser s'exhaureix en allò que sabem imaginar nosaltres?

Religió: relligament, misteri; per això
la ciència pot ser tan joiosament religiosa,
ahora que tan àvidament profana:
sentir-se relligat a la Raó profunda i invisible,
a les arrels misterioses del món,
i obrir-se del tot a la recerca i la pregunta.

L'autor és **David Jou**. El poema ha estat escollit d'una publicació de la Fundació Joan Maragall. De la col·lecció Quaderns, editat l'any 2011 i que es titula Trenta poemes sobre ciència i fe. És un dels patrons de la Fundació Maragall que en el passat mes de setembre va ser nomenat President d'aquesta Fundació.

Estic segura que us servirà per reflexionar mentre ho llegiu i rellegiu.

María Jesús Ramos

Agenda 2019

Novembre

Dijous 7: Reunió d'animadors. A les 5 de la tarda, a València 244, planta 4a, sala d'actes.
Tema III – **CONVICCIÓ – AMB LA NOSTRA MIRADA A LA TERRA I AL CEL**

Desembre

Dijous 12: Reunió d'animadors. A les 5 de la tarda, a València 244, planta 4a, sala d'actes.
Tema IV – **COMPROMÍS – UN TEMPS PER SITUAR-ME I CAMINAR**

Com a complement de lectura, recomenem els llibres del diaca permanent Pere Arribas i Bartolomé: Evangelis de Sant Mateu, any litúrgic A, de Sant Marc, any litúrgic B, de Sant Lluç, any litúrgic C i “Què em diu l'Evangeli”. El seu preu és de 10 euros cadascun i els trobareu a Secretaria i a les Llibreries Claret.

Agenda 2020

Gener

Dijous 9: Reunió d'animadors. A les 5 de la tarda, a València 244, planta 4a, sala d'actes.
Tema V - **FIDELITAT – APRENDRE A SER FIDEL I CRÉIXER**

TEMARI DEL CURS 2019-2020, “PER UNA VIDA CREIXENT, DECUBRIR LES RIQUESSES DE LA VELLESA, DEL P. JOSEP CODINA FARRÉS, CLARETIÀ.

La Secretaria de Vida Creixent romandrà oberta de dilluns a dijous en horari de 5 a 7 de la tarda, al carrer València 218, 1er,2a, eq.- Barcelona - 08011

vidaCreixent

MOVIMENT CRISTIÀ
DE GENT GRAN